

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E. T. Ż.
przeciwko (...) Szpital [...] z Przychodnią Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi
Opieki Zdrowotnej w G.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 3 lutego 2012 r., sygn. akt VII Pa (...),

1) odrzuca skargę ;

**2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 listopada 2011 r., którym oddalono powództwo E. T. Ż. o zasądzenie od pozwanego (...) Szpitala [...] z Przychodnią Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G. kwoty 39.369 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za okres od stycznia 2008 r. do września 2010 r.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 32j ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) w związku z art. 151¹ § 1 – 3 k.p. „na skutek rażąco błędnej wykładni przez niezasadne przyjęcie, że godziny pełnionych dyżurów medycznych mogą być uzupełnieniem podstawowego wymiaru czasu pracy w sytuacji, gdy pracownik nie wypracowuje pełnego miesięcznego normatywnego czasu pracy wynikającego z etatu”. Skarżąca wskazała art. 32j ust. 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 151¹ § 1 – 3 k.p. jako przepisy prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Podniosła nadto, że na skutek wyroku Sądu Okręgowego poniosła szkodę, a „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, ponadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o jej odrzucenie, bądź odmowę przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie zastała wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten konstytuuje zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest skorzystanie przez stronę ze wszystkich przysługujących jej środków prawnych. Przepis art. 424¹ § 2 k.p.c. dopuszcza jednak możliwość odstąpienia od tej zasady, ale tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw

człowieka i obywatela. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wyjątkowym wypadkiem, o którym mowa w tym przepisie, może być przykładowo nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu. Takiego wyjątkowego wypadku nie stanowi natomiast rezygnacja ze sporządzenia skargi kasacyjnej np. z powodu subiektywnego przekonania o braku podstaw do wniesienia jej lub wątpliwości co do jej skuteczności albo ze względu na „utrata zaufania do sądów” (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006 nr 6, poz. 113 oraz z dnia 20 kwietnia 2007 r., IV CNP 37/07, niepublikowane).

W rozpoznawanej skardze skarżąca podniosła, że „zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną przez wzgląd na brak na dzień złożenia ewentualnej skargi kasacyjnej ugruntowanej linii orzeczniczej w zakresie będącym przedmiotem sporu między stronami i w związku z sugestią poprzedniego pełnomocnika powódki o braku podstaw w tym czasie do wnoszenia w/w nadzwyczajnego środka zaskarżenia i nieuzasadnionego narażenia powódki na dalsze koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego strony przeciwnej. W ocenie powódki jej sytuacja była wyjątkowa i ta wyjątkowość przesądziła o niezłożeniu skargi kasacyjnej, albowiem w sprawie dot. wynagrodzenia Sąd I instancji oddalił powództwo a Sąd II instancji oddalił apelację powódki od wyroku Sądu I instancji. Powódka wówczas była zdezorientowana i czuła się pokrzywdzona – zresztą słusznie w świetle aktualnego orzecznictwa, bowiem w jej odczuciu to przede wszystkim wymiar sprawiedliwości winien chronić słabsze podmioty jakim jest pracownik i świadczenia jakim jest wynagrodzenie za pracę”, które to okoliczności nie stanowią wyjątkowego wypadku w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. Z art. 398² § 1 k.p.c. wynika, że w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Biorąc pod uwagę, że powódka dochodziła zasądzenia kwoty 39.369 zł, od wyroku Sądu Okręgowego przysługiwała jej skarga kasacyjna. Ewentualne wątpliwości co do jej skuteczności ze względu na brak „ugruntowanej linii orzeczniczej” nie stanowią wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Na marginesie można jedynie

podnieść, że trafność stanowiska Sądu drugiej instancji o możliwości dopełniania godzinami dyżuru medycznego czasu pracy lekarza do obowiązującej go przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w składzie siedmiu sędziów w dniu 6 listopada 2014 r., I PZP 2/14 (niepublikowanej).

Zgodnie z art. 424⁸ § 2 k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, jeżeli zmiana zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych była lub jest możliwa albo jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w pkt 1 sentencji, a o kosztach postępowania (pkt 2 sentencji) na podstawie art. 424¹² w związku z art. 398²¹ i w związku z art. 108 § 1 k.p.c.